

ԳՐԻԳՈՐ ՆԱՐԵԿԱՑԻՒՆ

Ո՛չ մէկ էակ, Նարեկացի՛,
 Ունեցաւ ուժն հոգիիդ,
 Եւ ո՛չ մէկ կայծ՝ ժայթփած մութէն անյատակ՝
 Ցոլաց այսֆա՛ն բոցաշիթ...:

Ո՛չ մէկ լեզու եւ ո՛չ մէկ շեշտ մարդկային՝
 Քու խօսքերուդ որոտով
 Գիտցաւ ողբալ, օրհնել, խոկա՛լ լալագին
 Ու քննարե՛լ հոգեթով...:

Հասանելի, տեսանելի չափ, սահման՝
 Քու մերշնչումդ անտեսեց,
 Սիրոյ, կեանքի սահմաններէն իրական՝
 Մինչեւ երա՛զն երկնամերձ,

Մինչեւ խո՛րքը խըղճի մըռայլ փռոսին,
 Դժոխքներուն ահաւոր՝
 Դուն սուգուեցա՛ր, ինքնակորոյս, ցաւագին,
 Ո՛ր՛կ տեսաւա՛ր ուղեւոր...:

Նարեկացի՛, յո՞յգ եմ երգերդ թէ հրաշէկ
 Մէյ մէկ հընոց, ատրուշան,
 Որ արիւնէդ, շունչէդ, կողէդ սիրաբեկ՝
 Կ'արտահոսին ողբաճայն...:

Կանչ ու կո՛ծ ես, ողջակիզո՛ւմ ինճաբեր,
Ի՛ր իսկ մարթէն դուրս ժայթփած
Արիւնշաղախ ոսկոր, մարմի՛ն կարեկէր
Ու մաֆառո՛ւմ երկնասլաց...:

Ո՛վ հրաշախօս վանական, շո՛ւնչ արտակարգ,
Բորբ շեշտերով Նարեկին՝
Դուսն անսովոր հունքի բացիւր կուրծփիդ տակ,
Նոր սարսուռնե՛ր մարդկային...:

Ինչ որ ըսիր՝ Յեղիդ մրմունջն էր անմահ,
Քու շունչիդ մէջ լեռնացած,
Դուսն մարմնացեալ վրկայութիւնն ես ահա՛,
Իր երազին վերամբարձ:

Գերմարդկային ըզգայարա՛նք սիրավառ,
Առնական գեղ, ուժ ու կի՛րք,
Շըռայլ պոռթկո՛ւմն հոգւոյն, մարմնո՛յն տենդասպառ,
Ու սաւառնո՛ւմ գերթ մրրիկ...:

Որքան ձգտումդ թափանցումի՛ մեծ Ուժին
Դէմ մընաց փակ ու նշկուն՝
Նոյնքա՛ն քու ձայնդ համապարփա՛կ, սարսուզին՝
Հնչեց մութին մէջ անհո՛ւն...:

Հանդերձեալին հորհուրդն ինչքան եղաւ մութ՝
Տագնապդ եղաւ խո՛ր՝ նոյնքա՛ն...
Արարչութեան առեղծուածին դէմ անգութ՝
Տեսիլփդ՝ ահե՛ղ, անսահմա՛ն...:

ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ